

מקום ראשון בתחרות "מילה במקום" – זהבה קרן

עכשיו התקופה הסגולה

עכשיו התקופה הסגולה, האהובה עליה יותר מכולן. היא הולכת בזהירות לצד השביל המרכזי הצבוע כולו בפרחי אירוס אחר הצהריים, קבוצות צפופות ועוצרות נשימה ביופיהן. רק לא לדרך עליהם. שלא להרוס... כל יום בחמש אחר הצהריים, או מאוחר יותר בימי הקיץ הארוכים, צועדים בדיוק באותו מסלול. מרחק דקות מהבית שלהם, שנותר ריק לאחר שפרחו ממנו ארבעת הילדים הבוגרים.

היא מדברת בהתלהבות ומצביעה בפניו על כל פרח חדש שמתגלה כאילו ראו אותו בפעם הראשונה. עיניה צוחקות בין תלתלי הכסף. הוא מקפיד לברר אמצעות הסלולארי מהו כל צמח ומבהיר את ההבדלים בין שלושת האדומים: כלנית, פרג ונורית. למרות שכבר הסביר לה בשנה שעברה, היא מקשיבה רוב קשב ומתבוננת בהם מקרוב.

יש להם המסלולים שלהם, גם אחרי שלושים שנה הם בוחרים כל יום באחד מעשרות השבילים ועוקבים אחרי עונות השנה שמצייר בפניהם הטבע. ידו מלטפת באקראי את גבה, והיא מסדרת שורה סוררת שמונחת על חולצתו.

גם בקמילה יש יופי, היא יודעת כשהיא נעצרת בכל קיץ ליד פריחת הקוצים, אבל האביב מכה בהם מידי שנה באדום, צהוב, לבן, כחול וסגול. לפעמים כל צבע בעתו ולפעמים כולם ביחד במערבולת מושלמת מפליאה.

זה הזמן שלהם להיות בכל הזמנים, להיזכר, לקוות ובעיקר לבלוע את הרגע.

תמיד יש להם על מה לדבר, הטיול נמשך לפי אורך השיחה. נעצרים פה ושם, שותקים מעט ומתבוננים הרבה. הכלבה מתרוצצת שיכורה מאושר של מי שיוצעת שרק עכשיו הוא לבסוף מה שנשאר.

במקומות קבועים פחות או יותר הם נפגשים עם מטיילים אחרים ובעיקר עם מטיילות וכלביהן – אחוות אוהבי הכלבים. עוצרים לרגע לשיחת נימוסין קצרה. הכלבים לא מפסידים זמן וממהרים להשתעשע זה עם זה. כמה מילים על הכלבים, על המצב ועל המתרחש - לא מגיעים לכלל וויכוחים פוליטיים, כי הזמן קצר ועוד לא סיימו לדבר בינם לבין עצמם. ממהרים להמשיך הלאה בשיחה הפרטית שלהם.

בדרך חזרה, כשנכנסים לרחוב המיושב, נובחים אותם הכלבים באותם המקומות, והם מרסנים את הכלבה שלהם כדי למנוע רעש ומהומה. באותם מקומות הם עוקפים את אותן המכוניות החונות ונוהרים מחתולים שמתפרצים לפתע לכביש ומוציאים את כלבתם משלוותה.

כשהגיעו לכאן, אמר לה בעיניים נוצצות, שבמקום להביא לה זר של וורדים מידי יום הביא אותה לכפר מלא וורדים, והיא הניחה את ראשה על כתפו והצביעה על השביל הפרוש ליד ביתם – לא רק וורדים כאן... תראה, והחזירה לו חיוך.

העננים מתארגנים מולם להצגה היומית, והשמש השוקעת מקבלת כל יום תפקיד ראשי יותר או פחות, מסיטה את המסך ומופיעה במלוא הדרה. נעצרים במקום בו התצפית מיטבית, הם עדים בהתפעלות ילדותית כמעט לנס הזהוב היומיומי המתרחש לנגד עיניהם.

בחורף הימים קצרים. האפור מטפס ורוכב על קרניים אחרונות ומשתעשע איתן עד שהן נכנעות ונמוגות. הגשם מעכב לעיתים את הטיול, אך לא מונע אותו. ראשיהם הכסופים נעים יחד כמו פרחים חיים המפנים את פניהם זה לזה.

שלושים שנה... ילדים גדלו ובגרו בצחוק ובדמעה. כלבים התחלפו, נכדים נולדו, וגם הם הצטרפו מידי פעם לטיול, מתרוצצים בין סימני הזמן בשביל.

כשהיא נועלת את הדלת מאחוריה ורותמת את הכלבה הקשישה, היא צועדת אל אותו הנתיב. ליבה מתרחב מול אותם המראות.

מי שהולך מאחוריה יכול להבחין בדמות אישה מנופפת בידיה, מחייכת, עוצרת ליד הפרחים ומדברת בקול לעצמה.